

vor spune: "Ce creștin bun! Mergi la biserică!" și lauda lor îmi va răpi folosul mergerii la biserică. Așadar, să nu merg la biserică. Voi merge la biserică atunci când nu mă va vedea nimeni". Și astfel s-a dus cu mersul la biserică. Unde s-au mai auzit acestea? Care Evanghelie spune astfel de lucruri?

Sursa: Din viața și învățăturile părintelui Epifanie Teodoropulos, Ed. Evangelismos.

PĂRINTELE
DUMITRU STĂNILOAE

MĂRTURISIRE

L-am căutat pe Dumnezeu în oamenii din satul meu. Apoi în cărți, în idei și simboluri. Dar acest lucru nu mi-a dat nici pacea, nici iubirea.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti:** 15 decembrie / 18:00 – **Sfântul Maslu**
- **Vineri:** 18 decembrie / 18:00 – **Paraclisul Maicii Domnului**
- **Sâmbătă:** 19 decembrie / 18:00 – **Vecernie și Litie**
- **Duminică:** 20 decembrie / 08:30 – **Utrenia și Sfânta Liturghie**

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București
Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

Într-o zi am descoperit în scrierile Sfinților Părinți ai Bisericii că e cu putință să-L întâlnești pe Dumnezeu în mod real prin rugăciune. Și aici L-am auzit spunându-mi: *Îndrăznește să înțelegi că Eu, Dumnezeu, te iubesc!*

Atunci, cu răbdare, m-am pus pe lucru. Astfel am înțeles treptat că Dumnezeu este aproape, că mă iubește și că umplându-mă de iubirea Lui, inima mea se deschide celorlalți. Am înțeles că iubirea e comuniunea cu Dumnezeu și cu celălalt. Și că fără această comuniune, lumea nu e decât tristețe, ruină, distrugere, masacre. Să vrea numai, lumea, să trăiască în această iubire, și atunci ar cunoaște viața veșnică".

Sursa: Pr. Dumitru Stăniloae, *Mica Dogmatică vorbită. Dialoguri la Cernica*, Editura Deisis, Sibiu, 2007.

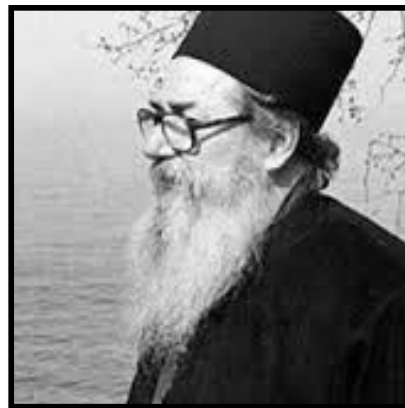
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

(Simion Mehedinți)

Nr. 145 / 13 decembrie 2015

PĂRINTELE
THEOCLIT DIONISIATUL

SFÂNTUL MUNTE ȘI NAȘTEREA DOMNULUI

- CONTINUARE -

În toate mănăstirile bizantine, în sfintele schituri, în sihăstria și colibe, rânduiala slujbelor diferă, de vreme ce ultimele două, sihăstriile și colibele, nu se supun aceluiași norme de viață. În mănăstiri și în

schituri, în ajunul praznicului Nașterii Domnului se săvârșește Sfântul Maslu „pentru tămăduirea sufletului și a trupului”, după care urmează vecernia unită cu Dumnezeiasca Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare, când se citesc cele 15 profeții care se referă, unele în mod simbolic, altele în mod foarte clar, la Întruparea Fiului lui Dumnezeu.

În continuare, după ce toți se împărtășesc cu Cinstitul Trup și Dumnezeiescul Sânge al Domnului – Care S-a întrupat tocmai pentru a se uni neamestecat și neîmpărțit cu „făptura mâinilor sale” și a o îndumnezei – monahii merg la trapeză. Mai apoi, după ce se odihnesc trei ceasuri, cei ce s-au retras din lume se întorc iarăși în biserică pentru privegherea de toată noaptea care urmează și care începe cu Litia, unde se cântă imnuri cu profund înțeles teologic ale praznicului împărătesc.

Atmosfera care se creează din slujirea „în Duh și în Adevăr” are ca rezultat cunoașterea adevărată a celor mai înalte experiențe teologice și duhovnicești. Atunci ni se pare că îngerii au coborât din înaltul cerului și, împreună cu monahii ce viețuiesc pe pământ, aduc cântare de laudă lui Dumnezeu, și că Biserica triumfătoare din cer, într-o unire liturgică cu creștinii care au lepădat cele pământești, cântă în sfânta noapte a Nașterii Lui Hristos: *Cerul și pământul astăzi s-au unit, Hristos născându-Se. Astăzi, Dumnezeu pe pământ s-a coborât, iar omul la ceruri s-a suit...*

Și, în mod real, în acest decor luminos și expresiv al bisericii bizantine, stăpânit de evlavie, sub reflexiile luminii sub zeci de culori răspândite de polieleele aurii, chipurile zugrăvite ale sfinților capătă parcă viață, iar monahii simt că aceștia sunt în acel moment împreună cu ei. Parcă și văd, aieva, cum stau înaintea lor, în strane, apostoli, profeți, mucenici, ierarhi, cuvioși, sihaștri, dar și pe Maica Domnului în peșteră, lângă dumnezeiescul Prunc, unde îngerii coboară din cer, iar păstorii vin să se închine Pruncului, așa după cum este redată scena Nașterii în pictura bizantină. Cântările continuă, rugăciunile nesfârșite urcă la ceruri, chipurile monahilor strălucesc de bucurie tainică duhovnicească, în nădejdea dobândirii mult doritei îndumnezeiri.

După cântarea Catavasiilor urmează Megalinariile (*Mărește, suflete ale meu, pe cea mai cinstită și mai prea slăvită decât oștile cele de sus*), iar apoi dulcea și melodioasa Cântare a IX-a închinată Maicii Domnului – o odă a bucuriei de nespus în cuvinte în fața căreia, dacă îmi este permisă comparația un pic nepotrivită, celebra „Odă a IX-a” a lui Beethoven, care emoționează atât de mult prin naturalismul pe care îl transmite celor care nu au gustat niciodată din frumusețea cântării bizantine, pur și simplu pier.

Dumnezeieștilor „Laude” le urmează îngereasca „Doxologie”, după care cerurile se deschid odată cu începerea Dumnezeieștii Liturghiei. Monahii, transfigurați, se împărtășesc cu Trupul și Sângele Domnului și devin „părtași dumnezeieștii firi”.

Așadar, la Sfântul Munte, Nașterea Domnului este prăznuită prin participare în mod ortodox la Taină. Iar importanța dogmatică și duhovnicească a Întrupării este înțeleasă după măsura de îndumnezeire a fiecăruia, dobândită prin dragostea dumnezeiască. *Mai mare lucru este că Dumnezeu se întrupează din iubire de oameni, decât acela că omul se îndumnezeiește din dragoste pentru Dumnezeu.*

Într-un cadru idilic, dominat de frumusețea naturală a locului, dublată de culorile vii și liniștea adâncă din Munte, călătorim cu

gândul la noaptea din Betleem, iar psalmodiile monahilor care se aud pe tot cuprinsul Grădinii Maicii Domnului, cu Steaua cea strălucitoare dominând aieva de pe bolta cerului ne aduc în fața ochilor ieslea din Betleem și Nașterea Lui Hristos, purtându-i pe monahi în noaptea aceea sfântă în care Îngerul Domnului, luminos, le aduce vestea cea mare păstorilor: *Căci iată, vă vestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi s-a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în orașul lui David.* Monahii încearcă să își păstreze sufletele neprihănite, asemeni acestei nopți luminoase, în care „mulțimea oștilor celor de sus” cânta „slavă întru cei de sus Lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoie”.

Sursa: Monah Teoclit Dionisiatul, *Nașterea Domnului*, Editura Akritas, Atena, 1982.

PĂRINTELE EPIFANIE TEODOROPULOS

DESPRE POST

Unii spun: *Nu postim când ne aflăm la vreo întrunire ca să nu supărăm sau să smintim pe cineva cu ceea ce facem.* Și comentau, spunând: *oare, Hristos n-a spus ca să nu ne arătăm că postim, precum făceau și fariseii cei fățarnici?*

Starețul a răspuns la asta în felul următor: *Când postim, sau și atunci când facem orice altă faptă bună, trebuie să acționăm cu cuget smerit, ca niște “robi netrebnici”, ascultând de poruncile Bisericii. Și asta indiferent dacă ne văd sau nu ne văd oamenii. Așa cum nu trebuie nici să ne temem de dojana și comentariile lor când ne facem datoria față de poruncile lui Dumnezeu. Nu este corect ca în privința asta să depindem de faptul că se mănnește sau “se smintește” cineva. Dacă noi ne facem datoria noastră, responsabilitatea smintelii cade asupra celui ce se smintește, care într-o ultimă analiză fie nu recunoaște autoritatea lui Hristos și a Bisericii Sale asupra vieții noastre, fie că încearcă să-și justifice propria sa slăbiciune. Ne gândim la aceia ce se vor “sminti”, când ne vor vedea că postim, și nu ne gândim la cei ce ne văd că nu postim, eventual, că suntem creștini ortodocși. În acest din urmă caz responsabilitatea smintelii cade în întregime asupra noastră, deoarece noi suntem călcătorii poruncii. Pe de altă parte dacă această silogistică o aplicăm și în celelalte porunci ale Bisericii, desființăm toată legea morală a lui Dumnezeu. De pildă vreau să merg la biserică. Dar aproape întotdeauna voi întâlni oameni pe drum. Și mă gândesc: “Dacă intru în lăuntru și mă văd, dacă sunt atei și potrivnici lui Hristos, se vor deranja și se vor întărâta. Dacă sunt creștini evlavioși,*